

Het trof wel ongelukkig dat mevrouw Smuts juist voorbijkwam, prachtig uitgedost. Ze vertelde een beetje onsamenvattend dat ze een visite ging maken bij een kennis. Ze was al wat laat en verontschuldigde zich dat ze dadelijk voortging. Juffrouw Van Heel wandelde langzaam voort tot de andere dame verdwenen was, blij van haar gezelschap nu ontslagen te zijn, toen ze opeens haastige voetstappen achter zich hoorde. Zich omkeerend zag ze juffrouw Evers aankomen.

Juffrouw Evers scheen ook al zeer gehaast te zijn, ten minste ze groette slechts kort: „Adio” en verdween in dezelfde richting van mevrouw Smuts. Juffrouw Van Heel had, toen ze omkeek, in de verte nog een dame zien naderen, die weldra bleek juffrouw Verlint te wezen.

„Je kunt niet eens een rustige wandeling maken of het geheele dorp loopt uit, om je gangen na te gaan. Schandelijk!” mompelde ze.

Ze ging een kruidenierswinkel binnen en kocht maar een paar chocolade-tabletten, daarbij net zoo lang vertoevende tot de andere dame eveneens gepasseerd was. Toen den weg veilig ziende, stapte ze heen.

„Gelukkig ben ik ze kwijt geraakt,” mompelde juffrouw Van Heel, terwijl zij haar weg vervolgde langs het mulle zandpad. „Ik was haast bang.... Wat....!”

Ze was het dal genaderd dat door een kromming van den weg nog voor haar oog verborgen was, maar hoorde tot haar verbazing een geluid van stemmen. Ze klauterde den heuvel op om het dal te overzien en zag mevrouw Stenfert in haar onmiddellijke nabijheid staan met mevrouw Smuts, juffrouw Evers en juffrouw Verlint tegenover haar.

Het scheen dat mevrouw Smuts bij haar aankomst mevrouw Stenfert had aangetroffen en haar op bitsen toon gevraagd had waarom ze zich daar bevond, waarop mevrouw Stenfert op even scherpe wijze antwoordde dat ze hiervan aan niemand rekenschap verschuldigd was. Uit een en ander was een zeer onaangename woordenwisseling ontstaan, die door de komst van de dames Evers en Verlint nog heviger geworden was.

Juffrouw Van Heel vluchtte den heuvel af om bijna in de armen te vallen van juffrouw Los die juist arriveerde.

„Hola!” bitste juffrouw Los, „wat voer jij hier uit?”

Juffrouw Van Heel mat haar vriendin met een verachtelijken blik.

„Werkelijk, juffrouw Los,” antwoordde ze ijskoud, „ik begrijp niet wie u het recht geeft mij te onderwerpen! Wat doe jij hier?”

„Ik ben hier gekomen om... wat moerbeien te plukken,” zei nu juffrouw Los zenuwachtig.

„Dan zul je daar gezelschap vinden,” hernam juffrouw van Heel, naar het dal wijzende.

„O-o-o-h!” hijgde juffrouw Los.

„Waarom kom je niet naar beneden om ze te plukken?” riep nu mevrouw Smuts luid en vinnig.

„Waarom pluk jij zelf niet?”

„Wat? Daar zijn juffrouw Van Heel en juffrouw Los ook. Dat is.... dat is....”

Juffrouw Evers scheen den toestand te begrijpen.

„We zijn voor den gek gehouden,” zei ze. „Waarom zouden we het niet bekennen. Dat komt van die duivelse heks! Ik zei wel dat die brief onaangename gevolgen hebben zou.”

„Wat, je stelde het zelf voor!” riep juffrouw Verlint verontwaardigd uit.

Juffrouw Evers was onthutst. „Natuurlijk! Geef mij de schuld maar!”

„Ik heb er genoeg van,” snibde mevrouw Smuts woedend. „Ik ga heen!”

„Een oogenblik, dames! Als je blijft!”

Het was de heer Herman Huy, die kalm kwam aanwandelen.

Een algemeene opwindung maakte zich van de zes dames meester. De heer Huy alleen was kalm.

KADEROEFENING IN NOORD-BRABANT.

Generaal-Majoor Weber, adjudant in buitengewonen dienst van H.M. de Koningin, commandant van de IVe Divisie en de officieren van deze Divisie ter gelegenheid van de kaderoefening in Noord-Brabant en Limburg gefotografeerd voor het hotel „du Lion d'or” te Roermond. (foto C. G. Weers, Roermond)

„Gij zijt allen een weinig te vroeg,” begon hij opgewekt, terwijl hij op zijn horloge keek. „Ik kon nauwelijks gelooven dat het zenden van zes anonieme briefjes zulk een succes zou hebben. Ik wensch u allen te spreken over een brief van u allen aan juffrouw Schild, die toevallig in mijn handen geraakt is. Zou een van u mij ook willen uitleggen wat beteekent de uitdrukking „schandelijk gedrag”, die in den brief voorkomt?”

„We weigeren op dergelijke vragen te antwoorden,” begon juffrouw Verlint.

Doch juffrouw Evers vatte moed.

„Moeten wij dat teekenen?” vroeg juffrouw Van Heel nederig.

„Moeten? In 't geheel niet. Ik zou u voor niets ter wereld hiertoe willen dwingen.

Alleen wil ik opmerken, dat als de heer Splinter dezen brief door u allen onderteekend terugontvangt, dit hem misschien van zijn reeds gemeld plan zal terughouden.

Mag ik het verder maar aan uw zorg overlaten, mevrouw Smuts?”

Mevrouw Smuts nam het papier werktuiglijk aan.

„Ik wil u verder niet langer ophouden, dames! Goeden middag!”

En Herman Huy wandelde heen met een glimlach van voldoening op het gelaat.

De postbode bracht Johanna Schild den volgenden dag twee brieven. Terwijl ze lachende de schuldbekenenis van het zestal nog eens overlas, herinnerde zij zich opeens dat er nog een brief voor haar lag.

Ze opende hem, hij was van den heer Huy.

„Lief kind,

Ik mag je zeker wel zoo noemen, evenals je vader zou gedaan hebben.

Als mijn oordeel over 's menschen natuur nog een weinig juist is, dan zul je dezen morgen nog een brief ontvangen van je beleedigers.

Ik vond gelegenheid ze haar schandelijk gedrag onder het oog te brengen.

Tevens deel ik je mede, dat ik heden voor geruimen tijd naar het buitenland vertrek.

Ongetwijfeld zul je voor mijn terugkomst wel getrouwd zijn, daarom sluit ik hierbij een klein bedrag in, dat je wel als een huwelijksgift zult willen aannemen van je trouwen vriend

Herman Huy.

Het „kleine bedrag” was vier cijfers groot!

HULDIGING DIRECTEUR 1e H. B. S. TE AMSTERDAM.

De vorige week is Dr. J. C. Costerus te Amsterdam, die zijn ontslag heeft aangevraagd als Directeur van de 1e H. B. S. met 5-jarigen cursus te Amsterdam, in Artis gehuldigd. Op onze foto zien wij den heer en mevrouw Costerus te midden van de genoodigden.

„We wilden trachten u te bevrijden van den demonischen invloed, dien de bedoelde.... deerne op u scheen uit te oefenen.”

„Kunt u ontkennen,” riep mevrouw Smuts, eveneens moedig wordende uit, „dat je haar Vrijdagavond in den tuin voor haar woning gekust hebt?”

„Wat?” brulde Huy.

Mevrouw Smuts keek hem verschrikt aan.

„Juffrouw Verlint vertelde mij....”

„Ik?” onderbrak juffrouw Verlint. „Het was juffrouw Van Heel!”

RAADGEVING.

Wij raden den koopers van losse nummers aan, zich op ons blad te abonneeren, daar zij er dan zeker van zijn op het eind van den jaargang alle nummers te bezitten, ten einde deze te laten inbinden.